

El Govern i el nou cicle polític

ENRIC MARÍN

Periodista.

La formació del Govern d'entesa no ha anat acompanyada de la litúrgia èpica que va caracteritzar l'arrencada del Govern presidit per **Pasqual Maragall**. Tampoc suscita les expectatives i l'entusiasme de la primera experiència de Govern d'esquerres català des dels anys 30 del segle passat. I alguns objectius, com ara la paritat, s'han deixat per a una millor ocasió. Cert, però el canvi de formes impulsat pel president **José Montilla** pot donar forma a la consolidació d'un nou cicle polític a Catalunya.

Els primers moviments del Govern d'entesa confirmen la impressió que no ens trobem davant d'un simple canvi d'estil polític. El que està prenent forma és una cultura de govern distinta. Una nova cultura de Govern basada en dues premisses: l'aplicació dels protocols propis de qualsevol govern de coalició estable i la preeminència de l'acció de govern sobre la gesticulació política. La segona premissa és la que millor marca la diferència entre el nou Govern i l'anterior. La presència de les direccions dels partits en el Govern inverteix la relació de poder. Ara són els partits els que estan subordinats a la dinàmica d'un Govern amb direcció política, i no a l'inrevés.

En aquest sentit, les primeres dissonàncies, com les inadequades declaracions de **Montserrat Tura**, haurien de ser contemplades com anècdotes d'adaptació a la nova situació. No es tracta d'un canvi tàctic o tècnic. Crec que l'acceptació compartida de les normes pròpies de la cultura política de coalició té a veure amb una anàlisi crítica del que s'ha esdevingut a Catalunya en els darrers anys. I també amb una lectura de la situació actual de Catalunya i de les prioritats polítiques dels pròxims anys.

Una vegada constituït el Govern d'entesa, ja podem considerar les eleccions de l'1 de novembre d'enguany com la segona volta del 2003. Efectivament, després d'una primera part tàcticament confusa i amb un gran desgast físic i mental, el partit continua obert. Ara es tracta de jugar la segona part. I el

plantejament no pot ser el mateix. D'altra banda, un cop aprovat el nou Estatut, les condicions són molt més favorables a la coalició governant. La raó és òbvia: l'elaboració i aprovació del nou Estatut era un tema de país més que de govern. La paradoxa d'aquests anys és que el Govern que va impulsar la reforma va veure eclipsada la seva obra en benefici del principal partit de l'oposició amb la complicitat del Govern central. La situació, ara, és ben diferent.

L'AGENDA política d'aquesta legislatura, per començar, està marcada per l'acció de govern i pel desplegament de l'Estatut. La primera remet a l'estricta dialèctica Govern- oposició i la segona, a la relació entre el Govern català i el Govern espanyol. Amb el control de l'agenda política és més fàcil el control del *tempo* polític. Després de tres anys de brusca acceleració de la història i d'esgotadora contaminació de crispació amb denominació d'origen madrileny, la bona governació demana la creació d'un clima polític estable, reposat i serè. No és el que convé a l'oposició, però sí és el més convenient per al nou equip de govern. El control de l'agenda i del tempo són bàsics en la política actual.

L'objectiu d'una governació sòlida no és una qüestió estètica. És una necessitat urgent. Ho requereixen el prestigi de les institucions catalanes d'autogovern i la correcta gestió dels reptes que el país té plantejats. Sense voler ser exhaustiu, en podem destacar el paper estratègic de la cultura, la nova immigració, el desenvolupament de l'Estat de benestar, la modernització d'una economia massa dependent del turisme barat i del totxo, la continuïtat de l'impuls de l'educació, el futur de la llengua o el mateix desplegament de l'Estatut. No és un programa de govern modest, però el Govern d'entesa pot construir un escenari favorable. En relació amb l'oposició i en relació amb el Govern espanyol.

PEL QUE FA a la relació amb Madrid, i a diferència del que hauria passat amb un pacte entre PSOE i CiU, el control de la situació política està en mans del Govern català tant com en el del Govern de **Zapatero**. De fet, el futur polític de **Zapatero** ja està lligat a l'èxit del Govern sorgit dels pactes decidits a Catalunya. Sense la mínima lleialtat del Govern central amb el Govern català

no hi haurà bones expectatives electorals per al PSOE. La incerta evolució del procés basc obliga a mimar el graner electoral català. I pel que fa a la federació de centre-dreta, tot fa preveure que el fracàs de l'estratègia del "nosaltres contra tots" ha d'obrir un debat en el si mateix de Convergència i també en el d'Unió. Particularment si, un cop passades les eleccions municipals, es confirma la previsió d'estabilitat en el tauler polític català. Equivocar el ritme i tornar a córrer una cursa de mig fons com si fos un esprint pot ser letal per a CiU.

Caldrà veure com sedimenta la situació política catalana i si es compleixen les previsions d'estabilitat. En cas afirmatiu, tendeixo a pensar que la representació de la valoració dels governs d'aquestes dues legislatures s'haurà de dibuixar com una campana de **Gaus** invertida: una arrencada forta, un tram mitjà deprimat i un llarg final ascendent. Però la política no és gaire més previsible que el futbol.

Article publicat a El Periódico de Catalunya el 5 de desembre de 2006